

medtage de med fast ansatte ligestillede, og derved er Spørgsmaalet blevet mindre. Og vi har samtidig i Finansudvalget faaet at vide, at Loven om Dyrtidshjælp, der af Finansministeren var anslaaet til at ville medføre en Udgift af omtrent $3\frac{3}{4}$ Mill. Kr., kun har kostet $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nu ved jeg, at Folketinget her har sin Part af Ansaret for, at dette Beløb er blevet saa lille, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det aldrig vilde være blevet $3\frac{3}{4}$ Million, selv efter Regeringens Forslag. Naar man nu har sparet disse Penge, som man havde tænkt at ville give ud, haaber jeg, at de Forhandlinger, som føres i Ministerierne, maa resultere i, at man stiller sig saa imødekommende som muligt overfor de Arbejdere, her er Tale om, som ikke har været beskæftigede et helt Aar og kun været beskæftigede ved dag- og timelønnet Arbejde. Jeg henstiller til den højtærede Trafikminister, at han snarest muligt ved Tillægsbevillingsloven søger at faa et Beløb stillet til Raadighed, som kan udbetales til disse Mennesker, og jeg vilde sætte Pris paa, om vi ved en Udtalelse her kunde faa Sikkerhed skaffet til Veje for, at en saadan Udbetaling vil finde Sted.

Et Spørgsmaal, som kunde sættes i Forbindelse med Samraadet her, er det, som i Øjeblikket beskæftiger alle Statens Tjenestemænd: Hvad skal der ske i den kommende Tid? Skal Dyrtidshjælpen gentages med et Beløb en Gang for alle, eller skal vi have en Lønningsrevision eller et midlertidigt Lønningstillæg? Men det skal jeg ikke komme ind paa, fordi jeg gaar ud fra, at vi i en nær Fremtid skal forhandle om disse Spørgsmaal, og jeg holder mig til det, som ogsaa blev diskuteret, da Spørgsmaalet om Dyrtidshjælp laa for. Den ærede Ordfører udtalte, da han omtalte Samraadet, at der i Finansudvalget var Enstemmighed for, at de ikke fast ansatte dag- og timelønnede Arbejdere, som ikke havde faaet Del i Dyrtidshjælpen, maatte blive delagtige i Dyrtidshjælpen; og jeg vil haabe, at Ministeriet ogsaa vil tiltræde dette enstemmige Ønske i Finansudvalget.

Det næste Spørgsmaal er Lønningen af Ekstraarbejdere paa Statsbanestrækningerne ved København. Det burde egentlig gælde Statsbanestrækningerne i hele Landet, men naar der kun er nævnt København — det er mig, som har foranlediget Samraadet rejst —, skyldes det en Henvendelse netop fra de paagældende paa Strækningerne nærmest ved København. For 2 Aar siden fik vi en Anmærk-

ning ind paa Finansloven, hvorved det blev fastslaaet, at Statsbanerne skal udbetale til deres Ekstraarbejdere den paa Stedet gældende Dagløn, dog mindst 35 Øre i Timen. Det var et gammelt Stridsspørgsmaal, som derved kom ud af Verden. Socialdemokraterne har gennem en Mængde Aar rejst dette Spørgsmaal om, at Statsbanerne burde betale, jeg kan sige, dette selvfølgelig: den paa Stedet gældende Dagløn, dog mindst 35 Øre i Timen, og vi har af den ene Trafikminister efter den anden faaet at vide, at det Spørgsmaal i Grunden var grumme lille, det betød ikke noget, for Statsbanerne betalte pænt og godt. Nu har vi faaet Spørgsmaalet løst, der betales overalt den paa Stedet gældende Dagløn, dog mindst 35 Øre i Timen, og vi har faaet at vide, at det andrager en Udgift for Statsbanerne af 600,000 Kr. aarlig. Naar vi faar det at høre, faar vi at vide, hvilken elendig Arbejdsgiver Statsbanerne har været tidligere; det, at de skal betale som andre, koster 600,000 Kr. om Aaret! Man vil deraf se, hvor berettiget det Ønske var, som vi nærede om at faa en saadan Timeløn udbetalt.

Der er mange Tusind Arbejdere, som er Ministeren taknemmelige, fordi han gik med til at gennemføre denne Foranstaltning, og den er ogsaa gennemført for de Arbejdere, der her er Tale om, men jeg vil henstille til den højtærede Minister, om han ikke kunde gaa et lille Skridt videre endnu. De Arbejdere, der er beskæftigede paa Statsbanestrækningerne ved København, faar 44 Øre i Timen, der er ikke Tale om Overarbejde eller Akkordarbejde, de 44 Øre er hele Indtægten. Naar det er Regnvejrs eller daarligt Vejr, faar Arbejderne, naar de møder om Morgenen, at vide, at der ikke er noget Arbejde den Dag. Det er forskelligt paa de forskellige Strækninger, det retter sig efter Overbanemestrenes Forgodtbefindende, men 1—2—3 Uger om Aaret mister de deres Indtægt, fordi det meddeles dem, at der er ikke noget at gøre for dem, Vejret er ikke til, at de kan arbejde ude i det fri. Dertil kommer, at man f. Eks. i denne Tid kun arbejder $8\frac{1}{2}$ Time dagligt. Man vil derfor forstaa, at Arbejdere med stor Familie kan ikke leve af den Indtægt, en Snes Kroner om Ugen, de har i denne Tid, naar man saa tilmed faar at vide, at de ikke er stillede som andre daglønnede Arbejdere, at de ingenting faar Juledag, Paaskedag, Pinsedag o. s. v., men at de heller ikke faar noget som helst de Regnvejrsdage, hvor de møder og bliver sendt hjem